

Радослав Колев

Двуизмерно момиче

„Виж, просто пет минути... Искам само пет минути заради последните пет години...“

„Не ти давам пет минути!“ – Неда прекъсна връзката.

* * *

Неда се събуди и се протегна в леглото. Първите утринни очи плъзнаха по леглото и погалиха меките извивки на ефирната ѝ нощничка. Неда се прозя. Някъде в далечината радиото се покашля и замлъкна.

В първите стадии на събуждането, човек е като зародиш в утробата. Пъпната връв праща хранителни потоци блажено униние, които се вливат в телцето и гаят малкото мозъче. После системата колабира и някъде се образува пукнатина. Мрачни облаци проникват в черепната кутия, роят се, множат се и чернеят...

Неда си спомни за снощи. Бившето ѝ гадже бе нахлуло в казиното на хотел Монтгомъри, където работеше като крупие и ѝ бе поискало сметка. Накрая се наложи охраната да го изхвърли, а Неда му бе пратила sms, да не я тормози повече. След това Рае на няколко пъти се бе опитал, да ѝ позвъни, но тя всеки път бе затворила. Беше му адски ядосана, защото заради него можеха да я уволнят, пък и вече не изпитваше нищо към него. След четири години чувствата ѝ към това момче се бяха изпарили сякаш във въздуха, давайки място на страстта ѝ към мускулестия лекоатлет Ста.

Неда се измъкна от легълцето. Нежното ѝ краче се плъзна по ръба и докосна земята нежно като пеперуда. Върхът на палеца ѝ почувства вълнената трева на килима и позволи на крачето да отпусне цялата си тежест.

Неда влезе в банята, като преди това хвърли поглед към кръглия степен часовник. 11:30. Час и половина до работа.

В банята Неда се огледа в огледалото. И днес беше красива. Като ангел – така казваха хората. „Красива си като ангел, но си най-коравосърдечното и егоистично момиче на света!“ – това ѝ бе написал Рае – „Изстискваш всичко от едно момче, а когато вече не ти е интересен го захвърляш като мръсен парцал.“

Неда завъртя кранчето на душа. Металистата главичка изригна за миг, после замлъкна, и после отново зашуртя, обагрйки красивата гъста коса на Неда в горещи водни струи. Тялото се отпуска и релаксира. Минута-две – воден заряд – после още 10–12 часа в казиното.

Водата струи по красивите гърди. Зърната се втвърдяват. Сега са толкова розови. Като малки топчета. Неда толкова обичаше да ги

целуват.

„Надявам се да си щастлива с новото си завоевание, поне докато разбиеш сърцето на горкия глупак 2–3 пъти и после се метнеш в кревата на следващия!“

Неда се намръщи. Водата навлезе в очите ѝ и тя ги разтърка.

„Никой не ме е обиждал така! Сега разбирам, че никога не си ме обичал!“, така му бе отговорила тя.

Неда спря водата, напои с паста четката (тя игриво се затърколи по снежнобелите ѝ зъбки) и се зае с процедурата по обличането и гримирането.

Кухнята беше празна. Силна бяла светлина заструи през мрежестите пердета и нарани очите ѝ. Неда ги присви и зареди филийки в тостера. Сутрин тук беше пълно с хора. Къде бяха всички. Майка ѝ, сестра ѝ, малкото ѝ братче. Пепи никога не можеше да си завърже обувките като хората. Винаги се налагаше тя да го прави вместо него.

ДЕН ПЪРВИ

Улицата беше голяма, безлюдна и пуста. По-пуста и тъжна от всякога. Боже толкова ли беше рано. 12:00, а всички спят. По улицата не премина нито една кола.

Неда влезе в празното метро. Лелката в будката за билети я нямаше и Неда прескочи металната скоба. Станцията беше отчайващо празна. Без детски глъч, без досадното потропване на отегчени старци, бързаци да посетят котката на любимата си племенничка, с бастун по плочките... Нямахме го и далечния тътен на метрото, като металическа морска вълна, като зов за помощ...

Неда чака половин час и отново излезе на повърхността. Улицата бе все така отчайващо празна.

ДЕН ВТОРИ

Неда вървеше по пустата улица. Когато се разнасяше ехото от стъпките ѝ, в небето не се вдигаше рояк врабчета. Търсеше някой, нещо... Каквото и да е...

Снощи бе прекарала една самотна нощ в апартамент, в който никой не се бе прибрал, всички тв станции излъчваха само звездички, а радиото бе болезнено мълчаливо.

Неда бе започнала да набира номерата от джиесема си един по един, но всеки път се обаждаше все същия металически женски глас: „В момента няма връзка с този абонат“...

Неда подритна една метална кутия Кока Кола и тя се завъртя красиво. Дрънченето отекна по празната улица... Неда грабна кутията и замери с нея витрината на близкия магазин. Тя се удари и отскочи.

Неда грабна едно паве и го метна във витрината. Тя се пръсна на милиарди малки бисери.

ДЕН ТРЕТИ

„Теб всички те обичат! Имаш толкова много любов! Как бих могъл да те обичам и аз!“

Така ѝ беше казал той и сега Неда си припомни тези думи. Завъртя рулетката в празното казино. Топчето се завъртя и лудешки заподскача, а накрая се спря на 33 червено.

Казиното бе пусто и безмълвно, както и последните три пъти, които бе идвала тук през последните два дни. Много скоро Неда се отегчи да си раздава карти сама и влезе във фойето на хотела. Започна бясно да дрънчи по звънчето на регистрацията. Металическия звук отекна по празните коридори, но никой не се появи да ѝ вземе багажа или да се вторачи жадно в деколтето ѝ.

Четири-пет огледала отразяваха едновременно едно красиво момиче, което натискаше ли натискаше звънчето, а смехът му струеше и отекваше.

ДЕН ЧЕТВЪРТИ

В момента няма връзка с този номер

В момента няма връзка с този номер

В момента няма връзка с този номер

В МОМЕНТА НЯМА ВРЪЗКА С ТОЗИ НОМЕР

Неда искаше да тръшне телефона в земята, но се спря. После винаги можеше да си вземе чисто нов, но не искаше да поврежда картата. В картата беше всичко, което и бе останало. Номерцата на хората, които я обичаха или бе обичала, приятелите ѝ, мама, Мети и малкото ѝ братче...

Чисто новият мотор, върху който вятърът бе развявал косата ѝ, стоеше непокътнат в гаража. Неда разби стъклото на къщата и се ослуша. От гаража не проехтя рев на мотор, който да я подкани да се метне зад Ста и да позяпат заедно някой глупашки филм, а после да се отдадат на страстта си и тя да е отгоре.

Неда отвори вратата, но Ста не беше в леглото, в което я бе мазал със сметана и бе разнасял с език сметаната по онова влажно място между краката ѝ. Не вдигаше и за трицепс, нито пък татуираше върху рамото си името ѝ...

Неда излезе в коридора и шум на тичащи крака я стресна. Пепи тичаше към нея усмихнат и щастлив, а връзките на малките му бели обувчици бяха развързани и се носеха подире му. Пепи се спъна, направи едно красиво салто и се приземи право в обятията на сестра си. Тя нежно го целуна по челото и се наведе да завърже обувчиците му. Но когато посегна за връзките, там нямаше нищо...

ДЕН ПЕТИ

Неда вървеше по празната улица, а стъпките ѝ отекваха и вятърът ги разпиляваше по паважа. Всъщност нямаше вятър. Нямаше нищо... Нямаше един гълъб, едно врабче дори – улицата пустееше и тънеше в тишина.

Неда се наведе и разрови тревата в малката градинка. По корените ѝ не пълзяха малки мравчици и не размахваха палаво малките си черни антени.

Кой знае защо това адски натъжи Неда и тя продължи по пустата улица. Ослушваше се да чуе каквото и да е. Стъпки, смях, скърцане на автомобилни гуми, вой на сирена. Градът никога не е бил толкова пуст...

Най после отнякъде се понесе бавно и приказно мелодия на флейта. Неда не можеше да повярва на ушите си. Мелодия на флейта, обагрена от звуците на малко фонтанче.

Неда се затича по главната улица, която само след минутка щеше да я изведе на площада. Мелодията на флейта се усилваше.

Неда тичаше и се смееше. Смееше се и тичаше и вече си представляваше снажен млад овчар, който седи на фонтана и свири на флейтата, а във водата игриво се пликват малки къдрави овчици.

Площадът се разгърна пред Неда като сиво празно петно и тя видя, че на фонтана не е седнал никой. Водните пръски не мокреха ничия развяна от вятъра коса, а във водата не припкаха овчици.

Неда седна на фонтана и зарови лице в шепите си. Най-после заплака.

ДЕН ШЕСТИ

Стори й се, че чу детски смях и хукна след него. Обаче детския смях непрекъснато й се изплъзваше. Ту беше отляво – ту отдясно, ту току зад нея, ту някъде в далечината. Неда тичаше из безкраен лабиринт от сиви улици и й се струваше, че ей сегичка ще го настигне, че е ей там зад следващия ъгъл, крие се и трепери като малко зайче, но всеки път, когато се покажеше иззад ъгъла улицата бе пуста и сива.

Неда седна на сивите плочки и се загледа в млечно белия перваз на един от празните прозорци по сивата сграда, вперили в нея слепи очи.

„Изстискваш всичко от едно момче, а когато вече не ти е интересен го захвърляш като мръсен парцал.“

Неда много се бе обидила тогава. Как смееше това копеле да й държи сметка...

...а когато вече не ти е интересен го захвърляш като мръсен парцал...

И после какво...?

„Надявам се да си щастлива с новото си завоевание, поне докато разбиеш сърцето на горкия глупак 2–3 пъти и после се метнеш в кревата на следващия!“

Не! Имаше още нещо. Нещо между двете. Нещо, което й убягваше. Беше на ръба на съзнанието и току да се изплъзне и литне завинаги в бездната Неда го хвана здраво и го разгърна.

ИСКАМ ДА ТЕ НЯМА

Боже, що за човек трябва да си, за да кажеш нещо такова на някого. Че искаш да го няма. Как така да го няма? Искаш да умре ли?

БОЖЕ ГОСПОДИ, КАК МОЖЕ ДА ПОИСКАШ ОТ НЯКОГО ПРОСТО ДА ГО НЯМА?

Неда грабна телефона и бясно започна да набира числата. Сълзите й капеха по екранчето, плъзваха се надолу и правеха бутоните мокри и хлъзгави...

В момента няма връзка с този номер

В момента няма връзка с този номер

В МОМЕНТА НЯМА ВРЪЗКА С ТОЗИ НОМЕР

ДЕН СЕДМИ

Неда захвърли джиесема и влезе в магазина. Той бе пуст и празен. Между дрехите не щъкаха забързани хора, тревожни майки не влачеха забързано децата си, Глъсти продавачки не бързаха да отпратят поредния продавач за да споделят със съседката си по касов апарат поредната клюка.

Магазинът бе завладян от мрачна, неспокойно тишина.

Неда облече едно палто от лисица и се завъртя пред огледалото. Поне пет шест огледала отразиха нежния ѝ танц.

Неда се загледа в огледалото. Беше толкова красива.

КРАСИВА СИ КАТО АНГЕЛ...

Някъде в далечината се разнесе една протяжна нахъсана мелодийка. И бе някак позната. Толкова болезнено позната.

Неда се загледа в огледалото. Бе толкова красива.

Мелодийка, която ѝ напомняше за нещо. Мети ѝ бе подарила тази мелодийка за 18-тия рожден ден. Заедно с джиесема. Сестра ѝ бе работила по 18 часа на ден в ресторанта, за да може да си позволи да отдели от заплатата си, за да ѝ купи нов джиесем. Старият се прецака.

Мелодийката се носеше в пустия магазин и някак изчезваше. Ставаше все по-слаба.

Старият се прецака.

Неда се втурна навън, а от очите ѝ се стичаха сълзи. ГОСПОДИ,
МОЛЯ ТЕ! НЕКА Е ИСТИНА!
МОЛЯТЕМОЛЯТЕМОЛЯТЕМОЛЯТЕМОЛЯТЕМОЛЯТЕМОЛЯТЕ...

Джиесемът се бе заклешил между ребрата на капака на канавката, а Неда се спъна и падна отгоре му. Мобилният апарат се изпълза и за част от секундата литна надолу, но Неда го заклеши между пръстчетата си и реброто.

0898 21 00 30

Непознат номер...

Мелодията отслабваше, отслабваше... Неда измъкна мобилния и с треперещи пръсти налучка копчето за отговор...

„АЛО! АЛО!“

„Слушай, исках само да ти кажа, че каквото и да става винаги съм те обичал. Това е всичко – сбогом!“

Беше глас. Мъжки глас. Гласът на Рае. Неда изпищя. Пищеше и

ревеше, а сълзите ѝ тропаха по асфалта.

**"НЕ, МОЛЯ ТЕ! НЕ ЗАТВАРЯЙ! НЕ ЗАТВАРЯЙ! МОЛЯ ТЕ!
НЕДЕЙ!**

Светофарът светна червено и Рае наби спирачки. Напсува мислено майките на всички светофари.

„Какво става, Неда! Добре ли си!“

„Рае, моля те! Не ми затваряй! Моля те! Чуваш ли? Просто не затваряй!“

„Слушай! Поеми си дълбоко въздух и се успокой. Спри да плачеш и ми кажи, какво е станало...“

Неда се опитваше да каже нещо, но си пое дълбоко дъх и се задави. От гърлото ѝ не излизаше звук, а само жалко хриптене...

„Рае, мол-л-ля те ела!“

„Защо? Кажи ми, какво е станало! Просто ми кажи, какво е станало и ще дойда!“

„Рае, моля те просто ела! Тук няма никой!“

„Как така няма никой! Къде си?“

„Пл-лошад Вондел Парк! Моля ти се ела! Просто ела, моля те...“

Рае сбърчи вежди. Тя никога не го бе молила за помощ. Беше оправно момиче. Никога не си я искаше направо, но предразполагаше момчетата сами да ѝ я предложат. Рае даде мигач и свърна в настрешното.

* * *

Рае паркира и изхвъркна на площада. Точно тогава сив облак затули слънцето и в небето литнаха ято сиви гълъби.

„Неда, успокой се! Просто се успокой и ми кажи, къде си!“

Неда вече пишеше в слушалката.

„Как къде съм? Не ме ли виждаш. На площада. **ТОЧНО ПО СРЕДАТА НА ШИБАНИЯ ПЛОЩАД!**“

„Неда, моля те, кажи ми къде си точно! Тук е пълно с народ. И да искам не мога да те видя!“

Някакъв дебелак, понесъл сандвич от Макдоналдс блъсна Рае, и той замалко да изгърве слушалката.

**„КАК ТАКА Е ПЪЛНО С НАРОД! ТУК НЯМА НИКОЙ,
АБСОЛЮТНО НИКОЙ!“**

Джисесемът зажува и звукът започна да заглъхва. Скалата за обхват падна рязко надолу и сякаш прободете сърцето на Неда.

„...во... АЛО... е те чувам... ЛО... рзката...“

Неда запищя от уплаха и ужас. И от някаква страхотна самота вътре в сърцето си, каквато не бе познавала през целия си досегашен живот.

„РАЕ! РАЕ!“

„... е те чувам... ЛО... УВАШ ЛИ МЕ...“

Неда впери поглед в сивия монолит извисил се като мрачна кула в сивото небе. Хукна натам и се закатери по стълбите.

Скалата за обхват се изкачи с един пункт.

"РОСТО МИ КАЖИ... ЪДЕ СИ И ЩЕ ДОЙДА!

Неда се върна тичешком и погледна номерчето. Хукна отново нагоре по стълбите. Вече едва си поемаше дъх.

Рае се опитваше да тича сред пълчищата хора, бореше с лакти и юмруци, напрягаше взор да види момичето.

„...РИДЕСЕТ И... СГРАДАТА С КУПОЛА – ТОЧНО СРЕЩУ ФОНТА... АЧВАМ СЕ НАГОРЕ ПО СТЬЛЪБ...“

Рае се измъкна от шумящата и гъмжаша лавина и пресече тичешком улицата. Срещу фонтана имаше две сгради с купол. С номерца 33 и 35.

„ТРИДЕСЕТ И КОЛКО? НЕДА! ТРИДЕСЕТ И КОЛКО!“

Телефонната слушалка зажува в ухото му в отговор.

Рае се втурна в единия от входовете и хукна нагоре по стълбите. Докато се изкачваше все по високо чуваше откъслечен рев и писъците на Неда.

„...АЙ ГОРЕ...“

Рае отвори капака и излезе на площадката на покрива.

„НЕДА, ТУК СЪМ! ЧУВАШ ЛИ МЕ!“

Неда избърса с ръкав сълзите си, но от очите ѝ заструиха нови.

„РАЕ, КЪДЕ СИИИИ! МОЛЯ ТЕ ЕЛА“

„ТУК СЪМ! НА ПОКРИВА! ПРОСТО МИ КАЖИ КЪДЕ СИ!“

„ДО КЪЩИЧКАТА С ГЪЛЪБИТЕ! ДО ШИБАНАТА КЪЩИЧКА НА ШИБАНИТЕ ГЪЛЪБИ! САМО, ЧЕ СЕГА НЯМА НИКАКВИ ГЪЛЪБИ!“

Рае се огледа. Къщичката с гълъбите беше на съседния покрив. Бе объркал входовете. Но до нея нямаше никой. Абсолютно никой.

"СЛУШАЙ, НЕД! ТОВА НЯКАКВА ШИБАНА ИГРИЧКА ЛИ! ЗАЩОТО АКО СИ ИГРАЕШ С МЕН, ЗАКЛЕВАМ СЕ, ЧЕ...!"

Хладен женски металически глас.

„ОСТАВАТ 30 СЕКУНДИ ОСТАТЪК ОТ ВАШИЯ КРЕДИТ“

„СЛУШАЙ КРЕДИТА МИ ИЗТИЧА! ПРОСТО МИ КАЖИ,

КАКВО ПО ДЯВ...“

Гласът от отсрещната страна на линията бе някак далечен и отчаян.

„Моля те! Не ме оставяй! Не ме оставяй точно се...“

„Кредитът ви е недостатъчен за завършване на разговора.“

Рае тръшна мобилния и се хвана за главата. Есенният вятър се заигра с косата му. Вгледа се много внимателно в отсрещния покрив, но там продължаваше да няма нищо, абсолютно нищо, освен ято сиви гълъби.

За момент сякаш въздуха до къщичката за гълъби завибрира, като далечен мираж и Рае разтърка очи. Когато отново ги отвори на съседния покрив продължаваше да няма никой.

Рае се наведе и отвори капака към стълбището. Понечи да слезе, после се спря. Пое си дълбоко въздух и се засили.

* * *

В уличката между двете сгради един опърпан скитник тъкмо преравяше съдържанието на металния контейнер. Извади си отвътре омазнена коричка хляб и я размаха пред муцунката на малкото кученце, което следеше всяко негово движение с влажни очи.

„Рошко! Рошко! Харесва ти нали, мойто момче! Искаш един хуубав обяд за доброто момче...“

Кученцето радостно замаха с опашка и скитникът метна коричката. Плясък на крила привлече вниманието му и той погледна право нагоре.

Едновременно с красивата парабола, която описа коричката хляб, горе някой скочи от единия покрив на другия. По средата на полета тялото му се разми и изчезна.

КРАЙ

© Радослав Колев

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/701>]